

Basses de Cases Blanques/Basses del Xuquit

Avinyonet del Penedès

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: 08792 AVINYONET DEL PENEDÈS.
Emplaçament Al peu de la serra entre les Gunyoles i l'Arboçar

Coordenades:

Latitud: 41.33359
Longitud: 1.77141
UTM Est (X): 397195
UTM Nord (Y): 4576518

Classificació

Número de fitxa 08013-139
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estil / època: Medieval Modern
Estat de conservació Dolent
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 010A00007

Fitxes associades:

[Les Cases Blanques](#)

[Font del Vadó](#)

Autoria de la fitxa J.M. Huélamo - ARQUEOCIÈNCIA
Data de registre de la fitxa: dv., 15/11/2002 - 01:00

Descripció

Es tracta de punts d'aigua que es poden situar dins el nom genèric de "cucones". Són tres clots ubicat en un extens rocallís calcari, que s'han format d'una manera natural per l'acció de l'erosió. Algun sembla haver estat engrandit per la mà de l'home per tal de poder-hi encabir més aigua. Hi ha tres basses: que s'anomenen, de Nord a Sud i d'Oest a Est: Bassa del Masover i del Xicarrot (foto 2), i bassa pública (fotos 1 i 3) (Informació oral El Carrau, l'Arboçar de Dalt, novembre de 2002)

Història

Aquestes basses no són les úniques al terme de l'Arboçar. Per referència oral es coneix també l'existència d'altres a la plaça de Les Roques, i encara són visibles altres més amunt, a un i altre costat de la carrerada, conegudes sota el nom genèric de basses de Les Planes. Una altra bassa d'interès, a prop, és la de Mas Sunyer. Sembla que les dones de l'Arboçar anaven a fer la bugada a aquest indret, tenint dret de rentar una hora al dia. Indret que per un altre costat té un gran valor simbòlic pels habitants d'aquest nucli, tal es així, que una rondalla tradicional les te com a centre d'una història que parla de l'origen d'un cultiu de pes, molt tradicional al municipi, el de la vinya, convertint aquest indret en el centre d'arribada de l'arca de Noè: ELS CEPS DE NOÈ I LES CABRES DE L'ARBOÇAR. Quan s'acabà el Diluvi Universal, l'Arca de Noè encallà prop de l'Arboçar, concretament a les Basses de Cases Blanques, i el primer que manà el patriarca als seus mossos fou que plantessin uns ceps que recollí a Egipte a fi que no se'n perdés la mena. A Noè li agradava molt el vi, fins i tot alguna vegada, de tant alçar el porró, li havia fet mal. Aquells ceps arrelaren fortament a tota la petita vall i amb pocs anys els arboçarencs no deixaren feixa ni ermot sense plantar-hi aquells xarel·los que donaven un vi tan deliciós. Però Noè, sense cap mala intenció, jugà una mala passada a tota aquella gent, ja que s'oblidà d'alliçonar-los en el conreu de la vinya i, el més important, no els digué la conveniència d'esporgar els ceps a l'hivern, ja que de no fer-ho, aquests a la llarga només produirien pampolada, excés de vegetació i molt poc raïm. Desgraciadament, així va succeir. Grans cepades, munió de caps, brocades i vergues, que s'entrecruaven pel mig de les passades, portaren la degeneració d'aquelles robustes plantes, que d'any en any anaven minvant la seva producció, fins a arribar l'anyada en què no colliren quasi res. La pobresa trucà a totes les portes de l'Arboçar i per cercar remei als seus mals, una nit es reuniren a la Casa de la Vila, a la Torre de l'Arboçar de Baix. Després de moltes hores de xerrar i buscar solucions profitoses, ja clarejava el dia, decidiren retornar als seus orígens: comprar ramats de cabres i amb la seva llet i uns quants cabrits, que portarien a vendre a dalt el cim d'Olèrdola, la gran ciutat fortificada, mirar de sobreviure. Al mateix estiu anaren a comprar el bestiar i, com és de suposar, el primer que varen fer fou que les cabres envaïssin totes les vinyes, espolsant-les de valent, menjant-se tots els pàmpols i vergues, sota la mirada plorosa del veïnat. Però... arribada la següent primavera, quin prodigi més miraculós! Els ceps brotaren de nou i aquesta vegada anaven acompanyats de molts raïms, prometen una gran collita. El comentari general era unànime: la rabiosa esporgada que havien fet les cabres portà que els ceps, descansats de tant brancatge a suportar, explotessin amb una gran raïmada, cosa que no succeïa últimament, ofegats per l'excés de caps. Des d'aquell any, la pagesia no deixà mai més d'esporgar "els ceps de Noé". L'alegria tornà de nou a les llars arboçarenques. De les cabres, què en varen fer? Les atonaren muntanya amunt, cap a la serra de la Font del Cuscó, que visquessin i pasturessin lliurement, en recompensa pel seu gran descobriment. Elles, sense proposar-s'ho, retornaren el benestar a l'Arboçar (Pere Sadurní).

Bibliografia

Informació oral El Carrau, l'Arboçar de Dalt, novembre de 2002. SADURNÍ I VALLÈS, Pere et al. (2000) "Dades històriques de l'Arboçar. Del segle XI al XX". Font-Tallada. Butlletí de Sant Pere Molanta i l'Arboçar, núm. 284, febrer del 2000. Sant Pere Molanta: Associació de Pares d'Alumnes de Sant Pere Molanta. SADURNÍ I VALLÈS, Pere (2001) Folklore del Penedès. Sant Sadurní d'Anoia: Fundació Caixa

Penedès.

